

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LIZ
TYNEROVÁ

Lásku opravdu nečekali

LIZ TYNEROVÁ

LÁSKU OPRAVDU
NEČEKALI

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

shodou okolností obě listopadové romance, které jsem si pro Vás nachystal, řeší komplikovanou situaci, jež nastala po svatbě hrdinů. V první povídce Krutý žert hrabě Max až po obřadu, když chtěl políbit svou nevěstu, zjistil, že je to jiná žena, než do které se zamiloval! V druhé povídce s názvem Lásku opravdu nečekali, zase hrdinové uzavřou dohodu, že v jejich manželství nikdy, ale opravdu nikdy nepůjde o lásku... O to víc oba zaskočí, když zjistí, že se mají doopravdy rádi...

Věřím, že Vám podzimní plískanice a nevlídné počasí zpříjemní romantické čtení mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Liz Tynerová

LÁSKU OPRAVDU NEČEKALI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Marriage Deal with the Earl

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Elizabeth Tyner
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2142-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2143-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2144-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Lorde Amesbury,“ zavolal na něj kočí. „Omlouvám se, že jsem jel špatným směrem. Pokyny byly matoucí. Ale už vím, kde přesně pan Adair nyní bydlí.“

Na nový titul si Quinton ještě nezvykl. Přistihl se, že se porozhlíží po svém strýci.

Lord Amesbury. Už nebyl pouhý Quinton Langford, lékař. Nyní se stal hrabětem Amesburym. Nikdy nepředpokládal, že k tomu dojde.

Počkal, až kočí obejde kočár, který se o chvíli později s trhnutím rozjel a rozvířil vzduch vonící deštěm.

Susanna... Říkal si, zda ji vdovský stav nějak neblaze nepoznamenal. Když se na ni ze zvědavosti ve společnosti zeptal, jako by úplně zmizela.

Zvláštní, jak se mu vzpomínky na ni stále vrace-ly. Avšak vždy, kdykoli se sešli, zažívali spolu krásné chvíle. Až do dne, kdy jí oznámil, že odjíždí studovat na univerzitu.

Kočár opět zastavil a Quinton spatřil kamennou usedlost a všiml si propadlého štítu na přední straně. Dům byl v o trochu lepším stavu než polorozpadlé stavení, v němž sám vyrůstal, byl jen větší. To, co se o rodině Adairových říkalo, byla zjevně pravda.

Chtěl Susanně pomoci.

„To bude ono,“ podotkl kočí hrdě a otevřel dvířka.

„Dvě horní okna zazděná zevnitř, přesně jak říkal ten muž.“

Quinton zvedl zrak a pohledem přejel třípatrové sídlo a zmíněná okna. Všiml si, že jedno z dolních okenních skel neodráží světlo, jak by mělo. Vnitřek zakrýval těžký závěs.

Zamířil k domu a zabušil na poškrábané dveře, přičemž doufal, že se celá stavba nezřítí.

Konečně se objevil majordom se shrbenými rameny a obočím hustším než vlasy, které měl na hlavě. Quinton si vzpomněl, že se s ním potkával v jiném sídle, a všiml si, že se mu v lhostejných očích mihla jiskra poznání.

„Je pan Adair doma?“

Majordomu uchopil jeho navštívenku, podržel ji na vzdálenost natažené paže, pak přimhouřil oči a po delší chvíli kývl.

„Pán je pryč, ale...“ Jeho chování se změnilo a střelil po Quintonovi pohledem, v němž nebyla ani špetka servilnosti. „Pojďte za mnou,“ poručil mu.

Quinton na něho zíral, udiven velitelským tónem v jeho chvějícím se hlase.

Cestou do schodů se starý majordom nezastavil. Nahoře se ocitli v tmavé chodbě, s obrazy na zdi ponořenými do stínů. Majordom ho zavedl do obývacího pokoje, místnosti přecpané nábytkem, s pohovkou, několika křesly a stolem vraženým mezi ně. K pianu v rohu se stěží vešla stolička.

„Pošlu sem slečnu Susannu.“

Znělo to jako rozkaz, ale Quintonovi to nevadilo. Vždyť ho sem přivedly především vzpomínky na ni.

O chvíli později zaslechl na schodech rychlé, lehké kroky. A pak ji spatřil ve dveřích. Pamatoval si ji, jako by to bylo teprve včera, kdy slyšel její smích. Stál mlčky, bez hnutí.

Měla na sobě šaty bez krajek či čehokoli jiného, co by je odlišovalo od oděvu ženy nějakého hokynáře, přesto si však zachovala vznešené držení těla a upřímný úsměv. Mohla by být dítětem z královského rodu.

„Hrabě Amesbury,“ řekla a pozorně si ho prohlížela.

V jedné ruce držela něco, co vypadalo jako hadrový míč, a ve druhé jeho navštívenku. Vešla do pokoje, míč položila na stůl, navštívenku opřela o vázu a chvíli na ni upírala soustředěný pohled.

„Ten titul se k tobě hodí, Quintone.“ Přikývla a zamýšleně mu pohlédla do očí. „Jako bys s ním vypadal ještě vyšší.“

„Kdybych zdědil titul vévody, pak bych možná...“

„Ale ne. Jsem si jistá, žeš vyrostl.“ Zadívala se mu na temeno hlavy. „Ano. Jsi vyšší, než když jsem tě viděla naposledy. Zkrátka mi to musíš věřit.“

„Pak musíme poděkovat mému ševci.“

„Amesbury. Nezměnil ses, až na tu výšku,“ pokračovala hlubokým hlasem. Jako by ho obklopila hudba, která vymazala všechny strasti jeho světa. „A tolik jsi mi pomohl, když otec churavěl. Opravdu jsem si vážila tvé útěchy a povzbuzení.“

Stále nosila fialovou barvu na znamení polovičního smutku, i když od smrti jejího manžela uplynul více než rok. Na tom darmošlapovi jí muselo doopravdy záležet.

„A teď je z tebe lord Amesbury. Vzpomínáš si, kdy jsme se setkali poprvé?“

„Ovšemže ano.“

„Na pikniku. Dohonil jsi toho psa a já tak dostala zpět svoji panenku.“ Přistoupila k němu a v jejím hlasu se chvěl stěží potlačovaný smích. „A očistil jsi mojí panence Carolině špinavý obličej a snažil ses odstranit

stopy po psích kousancích z jejích šatiček. A pak jsi mi ji podal. Byl jsi můj rytíř. Zatímco ten druhý chlapec se mi posmíval. Ale ty ses na něj podíval tak zle, až se lekl a vypadal pak jako úplně hlupák.“

Quinton už zapomněl, jak se Susanna dokáže rozzářit.

„Je to tak dávno, kdy jsem tě viděla naposledy,“ povzdechla si. „Co tě přivádí do našich končin?“

„Slyšel jsem, že tvůj otec měl opět nějaké zdravotní potíže.“ Udělal krok vpřed. „Napadlo mě, že bych se na něho mohl podívat.“

„Nedávno trochu posmrkával, ale nás to vyděsilo, protože byl tehdy tolik nemocný. Věříme však, že už se zcela zotavil. Teď hledá někoho, kdo by mu pomohl s opravami v domě. Myslím, že se vrátí dost pozdě, odešel teprve před chvílí.“

Quinton zůstal stát bez hnutí. „Když mě tady není třeba, měl bych asi odejít.“

Oba chvíli mlčeli.

„Pokud jsi si naprosto jistá, že otec je v pořádku...“ začal Quinton.

„Jsem, ale mám radost, že jsi tady. Bylo by skvělé si trochu popovídat, jestli máš čas,“ pokračovala Susanna.

Rty se jí zvlínily úsměvem a Quinton měl pocit, jako by se ho za pochmurného zimního dne dotkl sluneční paprsek.

„Ale dej mi chvíli.“ Přistoupila k oknu obrácenému do zahrady. Natáhla štíhlou paži a snažila se okno otevřít, to však nepovolilo.

„Dovol,“ řekl Quinton a postavil se vedle ní, blízko natolik, že ucítil svěží vůni mýdla a vnímal letmý dotek látky na své paži.

Jedním trhnutím okno zvedl, pak uslyšel zaskřípění. Ucítil vůni jarních šerů stoupající dovnitř.

Dole spatřil malého chlapce, který hleděl vzhůru. Zapomněl, že Susanna má dítě.

Vyklonila se ven tak, že měl co dělat, aby ji nestáhl zpět. Byl však připraven pro případ, že by ztratila rovnováhu.

Zvedla znovu míč, hodila ho dítěti a zavolala: „Chvilí si hraj sám, Christophe. Brzy požádám kuchařku, aby nám nachystala meruňkové koláčky.“

Aniž vzala Quintona na vědomí, sevřela rty a vši silou okno s bouchnutím zavřela. Quinton si tím nebyl jistý, ale měl dojem, že se ze stropu odloupl kousek omítky a přistál jí na rameni.

Měl chuť ho smést, zdálo se mu to však příliš troufalé.

„Pro mě je venku ještě dost chladno, než abych nechala okno otevřené, ale Christopher si už zjevně svlékl kabát,“ řekla Susanna, sepjala před sebou ruce a pak Quintonovi pokynula, aby se posadil do křesla.

„Nikdy jsem ti nevyjádřil svou soustrast, když zemřel tvůj manžel,“ podotkl.

Mávla rukou a z jejího hlasu jako by se vytratila radost ze života.

„Naše manželství nebylo vždy snadné, ale jeho odchod považuji za velkou ztrátu. Strašlivou ztrátu. Ztrátu, na niž nelze zapomenout.“ Pokývala hlavou. „Především ztrátu.“

„Mrzí mě to.“

„Když manžel zemřel, skutečně mě přemohly emoce,“ prohlásila. „Ale už jsme spolu dlouho nežili. Když jsme se brali, byla jsem do něj pochopitelně hluboce zamilovaná. Někdy byl neuvěřitelně okouzující, ale nikdo z nás nebyl v tom svazku doopravdy šťastný. Bylo to smutné. Ale právě díky tomu... vážím si, že jsem vdova.“

„Já jsem s tvým manželem dobře nevycházel.“

„To jsi nebyl jediný, Quintone.“ Rychle pohlédla ke krbu a pak opět obrátila zrak ke Quintonovi. „Tvá dnešní návštěva by na manžela udělala dojem. Ale na něho dělalo dojem všechno... zpočátku.“

„Já byl výjimkou.“

„Protože jsi byl lékař. Tehdy jen Quinton Langford. Nikoli hrabě Amesbury.“

V očích měla omluvný výraz.

„Ale nemluvme o mém manželovi. Snažím se na něho nemyslet, jenže od té doby, co tady bydlíme, jako by všechny vzpomínky zesílily, místo aby se vytrácely.“

Z ramene si smetla kousek omítky.

„Divím se, že jsi věděl, kde nás hledat. Přestěhovali jsme se teprve nedávno a otec už má spoustu plánů, co v domě opravit.“

Při posledním slově se jí hlas vytratil.

„Myslím, že to bude větší úkol, než na který stačí,“ pokračovala po kratší odmlce. „Já však proti tomu nemohu nic namítat, pochopitelně. Včera mluvil s tesařem, aby mu vysvětlil, co je třeba udělat. Má více plánů, než si umím představit.“

„Někdo se mi zmínil, že jste se přestěhovali,“ poznamenal Quinton. A také zaslechl, že finanční situace rodiny je dost neutěšená. Očividně to byla pravda.

„Když budeš bydlet tady, cesta na večírky ti bude trvat déle,“ podotkl.

Zavrtěla hlavou. V obličejí se jí mihlo napětí. „Když jsem mívala večírky a plesy ráda, ale po svatbě už méně. Jsem ráda doma.“

„Svědčí ti to.“ Zadíval se na temeno její hlavy. „I ty jsi vyšší, než jak si tě pamatuji.“

Zvedla ze stolku složený ubrousek a mávla rukou,

jako by ho po něm chtěla hodit. „Quintone Langforde, řekla jsem ti pravdu.“

„To i já, Susanno Waltonová.“

Otřásla se a ubrousek odložila stranou.

„Prosím, neříkej mi tak.“

„Nebudu, pokud ti to vadí.“

„Snažila jsem se to nedávat najevo, ale nikdy jsem si na to jméno nezvykla. A když jsem se vrátila zpět k mým rodičům, předstírala jsem, že jde jen o návštěvu. Ačkoli oni to věděli. Protože jsem byla pevně rozhodnutá, že se s manželem budu stýkat pouze příležitostně.“

„Myslel jsem si to.“

„Ty jsi byl vždy bystrý. A dal jsi mi první polibek.“

„Nedal.“ Oči se mu údivem rozšířily. „A ten polibek se stěží může počítat. A navíc jsi mě políbila ty!“

„Já si to moc dobře pamatuji. Odjížděl jsi na studia na univerzitu a přišel ses se mnou rozloučit. A dal jsi mi ten nejsladší polibek.“

„Jsi laskavá, že si to pamatuješ takto, ale políbila jsi mě ty, naprosto cudně a jen na koutek rtů. Jako definitivní sbohem.“

Vydala ze sebe cosi mezi zaúpěním a zabručáním a zvedla bradu hrdě jako královna.

„Pamatuj si to, jak chceš. Pochybuji, že bych tě přesvědčila o opaku.“

„Také o tom pochybuji,“ řekl Quinton a usmál se. „Já u toho totiž byl.“

Stále měl v paměti pohled na její postavu vbíhající zpět do domu a na pocit, že ztrácí přátelství, jehož si tolik vážil.

Zpropadená nevinnost. Vypadala skoro stejně jako její panenky – příliš neznalá světa. Potřebovala ochranu. To však nebyl jeho úkol. Tehdy nebyl ničím jiným

než jen chudým sirotkem, ačkoli měl bohatého strýce, který se rozhodl mu pomáhat, a Quintonovi ta příležitost, kterou dostal, nebyla proti mysli. Susanna však pro něho byla nedosažitelná.

Dívala se na ubrousek a pak ho opět složila.

Quinton měl pocit, že si téměř neslyšně povzdechla.

Susanna se nepřestávala usmívat. Ruce zaměstnala pečlivým skládáním ubrousku, aby vypadal, jako by byl čerstvě vyžehlený.

Bylo doopravdy báječné znovu Quintona vidět. Dospěl v tak obětavého muže, avšak už v mládí jí nesmírně imponovala jeho síla a odhodlání.

Když odjel na studia, zdálo se jí, že na ni úplně zapomněl. Dotklo se jí, že poté její rodinu navštěvoval už jen příležitostně a nikdy se ji nepokusil kontaktovat. Přenesla se přes to. Navštěvovala spoustu společenských událostí, které ji rozptylovaly, ale Quinton se na nich objevoval jen zřídkakdy.

A pak do jejího života vstoupil Walton. *Katastrofa*. Po několika prvních měsících manželství odmítala chodit do společnosti s výjimkou rodinných událostí. Jakmile bylo po svatbě, Walton se začal chovat až příliš přátelsky k ostatním dámám a jí sotva věnoval pozornost. Popravdě byl radši, když zůstávala doma. Nesmírně ji to zraňovalo. Do té doby si nikdy neuvědomila, jak moc je naivní a nezkušená.

Walton, který byl před svatbou ochoten tolerovat její nedostatky, začal kvůli nim na veřejnosti tak hlasitě sotpit, až se bála, že to ostatní zaslechnou.

Přestala jim chodit většina pozvánek a cokoli, co tak vypadalo, Susanna pálila.

„Moc jsem se ve společnosti zatím neobjevoval, ale mám v plánu do ní chodit častěji,“ řekl Quinton. „Myslím však, že tebe v poslední době nikdo nikde neviděl.“

Opět přikývla. Bylo lepší se lidem vyhýbat než vidět, jak ji litují.

„Ale měli jsme se krásně, když jsme byli ještě děti a seznámili jsme se na tom pikniku,“ poznamenala ve snaze stočit hovor ke šťastnější době. „A ty jsi byl tak milý a snažil ses mě bavit, abych se nenudila.“

„Jistě jsem se bavil více než ty,“ odpověděl.

„Jsi tak zdvořilý. Vždy jsi byl.“ Odvrátila rychle pohled. „Většinou.“

„Většinou...?“

Quinton se zatvářil, jako by mu do oka vlétla muška.

Susanna se nadechla. „Když jsi začal studoval na Královské lékařské fakultě, nikdy jsi nás znovu nenavštívil, dokud otec neonemocněl.“

„Než jsem poprvé odjel, zašel jsem za tebou a zeptal se, zda si přeješ, abych ti psal. A ty jsi odpověděla... *ne!* A pak jsi mě políbila na rozloučenou.“

Susanna na něho ohromeně zírala. Nikdy by nikomu neřekla *ne* s takovým důrazem, jaký nyní Quinton do toho slova vložil.

„Odpověděla jsem, že na dopisování moc nejsem.“ Pokrčila rameny. „To bylo vše. A ty jsi řekl, že ani ty ne.“

„Měl jsem spoustu práce s učením a nepsal jsem nikomu, ale *tobě* bych psal.“ Díval se na ni, jako by byla hloupá, když si myslela opak. Susanna mlčela. „Napsal bych ti alespoň občas,“ připustil.

„Jen občas?“ zeptala se a šťastný výraz se jí vytratil z tváře. „Právě to jsem měla na mysli. Cítila jsem to v tobě. Tu tvou odměřenost. Když jsme byli starší.“

„Když jsme spolu mluvili, choval jsem se, jak nejlépe jsem uměl. Musel jsem si vtlouct do hlavy, že se mám raději chovat slušně a se všemi dámami z vyšší společnosti jednat, jako by byly andělé.“

„Jednal jsi se mnou, jako bych byla anděl?“ Jemně se usmála. „Myslím, že jsem to nepochopila. Všimla jsem si jen, že jsi milý, slušný a občas nadmíru nepřístupný.“

„Byla jsi... byla jsi...“ Zhluboka se nadechl. „Mohla jsi mi říct, že se z dívenky, která má ráda panenky a hry a veselí, měníš v mladou ženu, která si se mnou nechce dopisovat. Pochopil bych to.“

„Řekla jsem, že můžeme zůstat přátelé. A pak někdo někoho políbil.“

Quinton nadzvedl obočí a sklopil hlavu. „Ujišťuji tě, že to byl polibek na rozloučenou. Nikoli polibek... na brzkou shledanou.“

„Takže ses mi vyhýbal,“ prohlásila.

„Ano. Tak se člověk chová k lidem, kteří sice mohou zůstat přáteli, ale nechtějí spolu udržovat žádný kontakt. A pak dostane polibek na rozloučenou.“

„Tak jsem to ale vůbec nemyslela, když jsem to řekla. A ty jsi úplně zmizel, dokud můj otec neonemocněl.“

„Ne vždy chápu záludnosti společenského chování, jsem si však celkem jistý, že vím, jak zdvořile ukončit nepříjemné osobní situace, nebo jak jim předejít ještě dříve, než vůbec nastanou.“

„Vzpomínám si.“ Zvýšila hlas. „Jasně jsem ti řekla a zdůraznila, že můžeme zůstat přátelé. Jen jsem nebyla nakloněna psaní,“ dodala smířlivěji.

„A popravdě, já také nebyl.“

Protáhl si prsty.

„Vysedávat celé dny u psacího stolu se rychle omrzí. Ale jsem moc vděčný, že jsem dostal příležitost získat vzdělání. Hodně to pro mě znamenalo.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „A neříkala jsi mi, abych se rozloučil a odešel? A tak klidně ses usmívala. Až na to, že tehdy se mi to nelíbilo.“

„Vrazil jsi do stromu. Nejdříve jsem myslela, že je to nějaký tvůj vtíp.“

Quinton si na tu nehodu vzpomínal. Nyní mu připadala úsměvná. Utíkal, protože strýc ho vybízel, aby odešel – třikrát. V běhu se k ní obrátil, aby se s ní rozloučil. A pak se otočil a vrazil přímo do stromu. Utržil nápadný šrám na tváři. Byl to jeden z mála okamžiků v jeho životě, kdy se cítil trapně.

„Kdosi mi tvrdil, že mě musel praštit nějaký silák, a já mu odsekl, že byl vysoký jako strom a stejně tak mohutný.“

„A já myslela, že jen předstíráš, že jsi ten strom neviděl,“ řekla úsměvem.

„Ten strom se pohnul, jsem si tím jistý.“

„Ano, určitě. Byl obrovský.“

„Takže na tom se můžeme shodnout?“

„Bezpochyby se můžeme shodnout na mnoha věcech,“ kývla. „Ale ne vždy se pro to rozhodneme.“

„Jako když jsme se poznali a ty jsi mě neustále zkoušela ze jmen svých panenek. Jako kdybych si mohl zapamatovat lady Matildu Margaret Montague nebo lady Louise Bůhvíjakou z Bůhvíodkud a všechny ty příběhy, které sis vymyslela o jejich mazlíčcích a zvířecích společnících, kteří také neměli jednoduchá jména.“

„Jejich společníci měli důležité role,“ namítla.

„Byla jsi tak tvrdošíjná,“ odpověděl. „A žádná panenka nepotřebuje tolik kouzelných zvířat, z nichž jeden je lev a jiný je slon, který má mluvícího ptáka.“

„Lady Matilda je potřebovala.“

„Radila jsi je podle jejich šlechtické posloupnosti, ale já bych přísahal, že jsi jejich tituly neustále měnila.“

Ohromovalo ho, jak může jedna malá holčička mít tolik hraček a smí je nosit s sebou ven.

„Možná ano,“ připustila. „Abych tě držela ve střehu.“ Pohlédla k oknu. „A později jsem ti byla nesmírně vděčná, že ses ujal péče o mého otce. Byla jsem tak šťastná, když jsem ho navštěvovala a viděla tě, jak o něj pečuješ.“

Vstala a Quinton také vstal.

„Ale já tady vykládám a ty jsi přišel navštívit rodiče. Přivedu matku.“

„Dělal jsem si starosti o tvého otce. Jestli je však v pořádku, nemusím na něj čekat.“

„Jsem šťastná, že je, mrzí mě však, že sem jel nadarmo.“

„To sotva,“ namítl. „Když tě opět vidím... doufám, že se zase začneš objevovat ve společnosti.“

„Někdy mi to chybí. Ale...“

„Když jsem byl posledně na večírku, kohosi jsem tam zdálky zahlédl a nejdřív jsem si myslel, že jsi to ty. Pak jsem si vybavil, jak jsi vynikala v tanci i v rozhovorech s kýmkoli.“

Rozesmála se. „Myslím, že mi to šlo, protože ráda tančím. Ale ty doby jsou už pryč. Mám malého chlapce a dny mi zaplňují všednější události.“

„Jako třeba házení míče z okna?“

„Ano. Někdo to dělat přece musí.“ Své stesky zakončila úsměvem. „Guvernantka dnes jela navštívit svou rodinu.“

Nastalo ticho a Quinton přemýšlel o minulosti, současnosti a budoucnosti. Susanna měla finanční potíže. Zaslechl, že její otec utrpěl velké finanční ztráty. Ty zvěsti očividně nelhaly.

„Musím oznámit matce, že jsi tady,“ řekla Susanna. „Zklamalo by ji, kdyby neměla možnost si tebou promluvit. Mám z vaší návštěvy takovou radost, lordo Amesbury! A prosím, neopravuj mě. Zní to velice

působivě. Těší mě, že se ti tak dobře daří. Vráťím se s matkou.“

Bylo milé, že odcházela, jako by se jí vůbec nechtělo. Ve dveřích zaváhala a otočila se.

Quintona napadlo, zda mu opět řekne, že by mohli stále zůstat přátelé, ale jen zdálky. Nebyl si tím jistý.

Neznal jinou ženu, která by působila tak vznešeným dojmem a dokázala okouzlit každého, od šlechtice přes sloužícího až po psa, který se ji pokusil odnést panenku.

„Opravdu tě naše přátelství těšilo?“ zeptal se váhavě.

Ačkoli si stále nebyl jistý, zda to nepochopil špatně.

„Quintone, jestli si myslíš opak, rychle tu myšlenku pusť z hlavy.“ Řekla to káravým tónem, ale přesto to bylo příjemné.

Mohla by mu pomoci, jako to dělala, když dospívali. Tehdy mu vysvětlila, jak jednat s lidmi se šlechtickým titulem, a zasvětila ho do tajů vybraného chování. Jistě, sestra jeho matky dělala totéž, ale od Susanny to znělo jinak a mnohem lépe.

Nyní to byla vdova s malým dítětem, s váženými rodiči, žena, která nepřitahovala nežádoucí pozornost. Mohla by zvýšit jeho společenskou prestiž a okamžitě mu dodat punc vážnosti, který by ho chránil, když by se pohyboval mezi lidmi, jimž se ti nejbohatší vyhýbali.

Během svých studií na univerzitě nijak nevnímal temné stránky své minulosti. Byl hrdý na znalosti, které získal. Avšak jako hrabě si nepřál, aby se jeho minulost opět vynořila, jeho dětství s matkou, kterou dělil jen krůček od toho, aby neskončila v nevěstinci, a s tetou, jež mu dovolila, aby uklízel pokoje pro dámy, které pro ni pracovaly. Nadto s urozeným otcem, který se však nedokázal postarat ani sám o sebe.

Opět se rozhlížel po pokoji a srovnával ho s panstvím, na němž nyní bydlel, a s domem, kde dříve žil Susannin otec. Její finanční situace se zjevně velice zhoršila.

„Ovšemže jsem tě měla ráda,“ prohlásila Susanna. Pak zaváhala a dodala: „Ale já si s nikým nedopisuji.“ Přistoupila k němu a vzala ho za pravou ruku.

„Nepsala sis ani se svým manželem, když se ti dvořil?“ zeptal se Quinton.

„Ne. Se zpětným pohledem vidím, že jsme ani nezůstali v kontaktu dlouho. Předpokládám, že manželství je skutečnou zkouškou přátelství.“

„Jestli to tak vidíš, pak manželství je zkouška, kterou teprve musím podstoupit.“ Lehce jí stiskl prsty. „Ale jsem ochoten tu výzvu přijmout.“

„Jsem si jistá, že z tebe bude báječný manžel,“ odpověděla a svou větu doprovodila úsměvem.

V jejím pohledu spatřil kladnou odpověď. Společné vzpomínky.

„Jestli opravdu věříš, že ze mě bude báječný manžel, zvážila bys, že se znovu provdáš?“ Vlastní slova ho překvapila, ale samotný nápad nikoli. Susanna mu vždy připadala tak upřímná a čestná.

Vzpomínal si, jak viděl jejího otce s matkou nastupovat po nedělních bohoslužbách do kočáru. Susanna a její dvě sestry se vmáčkly dovnitř, téměř seděly jedna druhé na klíně, a jejich kočár se rozjel opačným směrem, než kam cestoval on. Jeho strýc ho ani nechtěl dovézt ke dveřím jeho domu a odvezl ho jen kus cesty.

Pozorně se na něho dívala.

„Zvážila bys to?“ opakoval. „Za mě?“

DRUHÁ KAPITOLA

Susanně poskočilo srdce. Náhle viděla Quintona v jiném světle. Opravdu byl vyšší, než jak si ho pamatovala, a v očích měl stále poněkud odměřený výraz. Když jí však pomohl otevřít okno, při pohledu na jeho svaly, které se mu rýsovaly pod kabátem, se jí málem podlomila kolena.

Vždy snila s otevřenýma očima. A sluch jí muselo ovlivnit slunce.

„Prosím? Co jsi to řekl, Quintone?“

„Vezmeš si mě?“

Uvědomila si, že ho stále drží za ruku. Možná ji svírala příliš pevně. Měl velkou ruku, drsnější, než očekávala, ale jaksi něžnou. Zírala na jejich propletené prsty.

„Chovala jsem se snad nepatřičně?“ zeptala se, odtráhla se a přerušila tak jejich kontakt.

„Ne.“

Neměla v úmyslu vnuknout mu nápad, že by se zajímala o manželství. To neměla v plánu.

„Quintone, přátelíme se od dětství, ačkoli jsme se jeden druhému ztratili z očí. A ačkoli tě považuji za drahého přítele, nemám zájem, aby se o mě kdokoli ucházel. To je možná i další důvod, proč se vyhýbám společnosti. Nechci, aby někdo nabyl dojmu, že chci najít lásku.“

Už nikdy, chtěla dodat důrazně.

Quinton se však zasmál. „V tom se naprosto shodneme. Já bych však chtěl, abys manželství zvážila. Uvědomuji si, že je to náhlá a nečekaná nabídka, nevidím ale důvod dlouze přemítat nad dobrým rozhodnutím.“

„Jednou jsem už vdaná byla. A manželský svazek jsem si představovala jinak. Dokonce bych řekla, že moje manželství byl pravý opak toho, v co jsem doufala.“

„A Walton ti pochopitelně tvrdil, že tě miluje?“

Nemohla si pomoci, ale musela obrátit oči v sloup.

„Ano. A já si myslela, že jeho city opětují, přestože šlo spíš o jakousi poruchu mozku, která mi zkalila jasný úsudek. Vedlo to však k narození mého milovaného syna a pak ke vdovství.“

„Zjevně ti jde obojí k duhu.“

„Ve srovnání s manželstvím považuji vdovství za vítanější. Přijímám ho s velkým povděkem.“

„Ale ani jeden z nás se nedomnívá, že bychom se ocitli v tom smutném stavu zvaném láska, a já ve skutečnosti v ten cit nevěřím. Proto by z tebe byla vynikající hraběnka.“

„Hraběnka?“ Prudce se nadechla, jako by navrhl něco úplně opačného, ale pak se ovládla. Natáhla ukazováček a opsala jím ve vzduchu pomyslný kruh. „Ale to obnáší manželství, z něhož mám obavy.“

„Já bych si ho představoval jako soukromé partnerství mezi dvěma stranami. Za jakousi manželskou dohodu, chceš-li.“

„Mezi námi?“ Ukázala na něj a pak se dotkla své hrudi. „Mezi tebou a mnou?“

„Ano. Bylo by to manželství jen na oko. Chodili bychom spolu pravidelně do společnosti a já bych chtěl, aby si všichni mysleli, že jsme sobě oddaní a zamilovaní

manželé. Lidé naše spojení snadno přijmou, protože jsme přátelé z dětství. Chci všechny přesvědčit, že je to spojení... srdcí. Dal jsem si jisté sliby, které ti v mém domě poskytnou naprosté soukromí. Budeš hostitelkou společenských akcí. Nebudeš se muset starat o peníze. Já budu pokračovat v práci lékaře a starat se o ubožáky z ulice, kteří jinak nemají možnost získat lékařskou péči.“

„To by se nám ale mohlo vymstít,“ namítla Susanna a v očích se jí objevil napjatý výraz. „Můžeme naši hru na manželství hrát tak přesvědčivě, až jí nakonec sami uvěříme. To by bylo hrozné.“

Susanně se zdálo, že Quinton chápe její nechuť a váhání, což bylo rozhodně jiné než u jejího manžela. Upíral na ni zkoumavý pohled, ale neměla pocit, že je v nevýhodě.

Vtom se do pokoje s křikem vrátil její syn a vmžiku přerušil jejich rozhovor. V ruce svíral míč a Susanna viděla, že je celý potrhaný.

„Podívej se. Rozpadá se. Mohl bych dostat jiný?“

„O tom si promluvíme později,“ odpověděla Susanna a kousla se do rtu. Věděla, že si netroufne utrácet za něco tak zbytečného. Její otec potřeboval každou penci na opravy domu a jejich chůva Celeste dokonce souhlasila, že se vzdá části své mzdy. Téměř každý sloužící pracoval zdarma, přesto finanční prostředky z prodeje jejich panského sídla nemohly vydržet věčně, dokonce ani do té doby, než její syn vyroste. Matka zmínila, že prodají klavír, a najmou Chrisovi domácího učitele. Bylo však nanejvýš nepravděpodobné, že by našli dalšího zaměstnance, který by byl tak velkorysý jako ostatní, kteří s nimi žili pod jednou střechou, střechou, do níž silně zatékalo.

„A teď, prosím, jdi za svou babičkou, Christophere.“

Brzy za tebou přijdu. Mám návštěvu.“ Poklepala chlapci po rameni.

„Ano, matko.“ Podal jí roztrhaný míč a utíkal ke dveřím.

Susanna se pokoušel nacpat výplň míče zpět. Obávala se, co nastane, až se Christopher bude snažit číst, a doufala pouze, že nezdědil její vadu. Jeho guvernanta Celeste ho učit nemohla, protože byla Francouzka a anglicky nečetla.

Susanna moc dobře chápala, jak by její manželství s Quintonem mohlo rodině pomoci. Kdyby se za něho provdala a u Christophera se projevila její porucha, pak by mu Quintonovy prostředky a postavení mohly pomoci ve světě přežít. Její otec si skutečně nemohl dovolit najmout vnukovi domácího učitele. Chlapci už bylo šest let a rodina jeho vzdělání stále odkládala.

Susanna nemohla přiznat, že se nedokáže naučit číst. Kdyby Quinton zjistil, že je negramotná, jistě by vzal svou nabídku k sňatku zpět. Měla dokonce dvě guvernanky, které se jí snažily naučit číst, když byla mladší, zatímco její dvě sestry se to naučily snadno a rychle.

Pokud by se opět provdala, její manžel by to mohl zjistit. Walton se jí kvůli tomu posmíval a ponižoval ji a Susanna si tím nehodlala znovu procházet. Za nic na světě nechtěla, aby někdo objevil, jak je zaostalá.

K Waltonovi byla upřímná, myslela si, že ji přijme, jaká je, avšak kdykoli měli sebemenší rozepři, vždy odmítl vše, co řekla s tím, že je koneckonců trochu přihlouplá. Jediné, čeho si na ní mohl vážit, byl její zjev a krása, ale záhy si začal stěžovat, že dokonce i tu ztrácí, když čeká Christophera.

Pohlédla Quintonovi do očí a ptala se v duchu, zda mu může důvěřovat. Nežil vždy mezi zámožnými

lidmi. Pamatovala si na jeho příběhy z ulic i na vlastní údiv, když se mu snažila dávat lekce dobrých mravů a šlechtické hierarchie. Napadlo ji, že nyní jistě zná všechny tituly lépe než ona.

„Když jsi začal více navštěvovat bratra svého otce, když tvůj otec onemocněl a bydlel u něho, požádal jsi mě jednou, abych ti vyprávěla o šlechtě,“ podotkla.

„Ptal jsem se, jestli mám vikomta oslovovat pane nebo mylorde.“

„Promiň, že jsem byla taková malá rozumbrada. Dokázala jsem zhltnout a oddrmolit celý seznam pravidel.“

„Byla jsi moc hodná a laskavá.“

Zavládlo mezi nimi ticho.

„Doufám, že jsem stále laskavá, ale mám pocit, že musím být naprosto otevřená.“

Zjevně se jí nezdařilo spravit potrhaný míč, který vypadal ještě hůř.

„Já chci, abys byla upřímná.“

„Očekával bys dědice...“ Lehké potřesení hlavou zdůraznilo její slova.

„Problém dědice není můj problém. Nejsem tady proto, abych se jím zabýval,“ odpověděl.

„Doprovodíš mě ke kočáru?“ otázal se Quinton. Uvědomoval si, že ho Susanna odmítá, a chtěl ji ušetřit dalších rozpaků. „Tentokrát zůstaneme ve styku,“ dodal.

Ačkoli věděl, že nezůstanou. Už teď musel věnovat čas mnohem více lidem, než předpokládal. Nikdy ve skutečnosti neočekával, že zdědí hrabství. Do svých deseti let z rodiny svého otce neznal nikoho, ale pak zjistil, že se jeho otec, mladší syn hraběte, opíjí do bezvědomí spolu s Quintonovým starším bratrancem. Oba byli přesvědčeni, že pokud člověk dokáže ještě mluvit, může si poroučet další pití.

Starý hrabě, Quintonův dědeček, odmítl uznat jak Quintona, tak jeho mladšího bratra Eldona za své vnuky, protože byl nešťastný ze synova manželství. Pak titul přešel na nejstaršího syna hraběte, Quintonova strýce, churavějícího muže, který zdědil většinu otcovy popudlivosti a začal nesnášet vlastního syna kvůli jeho požitkářství, nestřídmosti a příliš riskantnímu životu spojenému s pitím.

Quintonův otec se k němu také téměř nehlásil, ale uznal ho za svého syna, přísahal však, že Eldon nemůže být jeho dítě. Když se zeptal jeho matky, tak jen zasyčela a prohlásila, že Eldonův otec je kdokoli, kdo se jí v tu chvíli hodil.

Quinton chtěl to vše hodit za hlavu a manželství se Susannou by mu v tom mohlo pomoci, ale její odmítnutí chápal.

Uklonil se a ustoupil o krok.

„Neodcházej...“ Susanna se zarazila. „Já nevím.“

Quinton si protáhl prsty levé ruky a tušil, co ji asi tíží. „Mohu dát sepsat smlouvy, aby sis je prohlédla, pokud ti jde o toto. A peníze, o ty si nikdy nebudeš muset dělat starosti.“

„Nemám ani tak obavy o finanční záležitosti, ale o jisté detaily, o nichž se většinou nepíše. Budeme žít ve společné domácnosti?“ Tváře jí zrudly.

Quinton ovládal své tělo především svou myslí.

„Budeš mít vlastní pokoje. Se dveřmi, které se nebudou muset zamykat, protože budou stále zamčené. Nikdy nevstoupím do tvých komnat bez tvého svolení. Může to být uvedeno i ve smlouvě, budeš-li si to přát.“

„Musíš mě pochopit,“ řekla Susanna a pevně mu hleděla do očí. „K tomu nikdy nesmí dojít.“

„Měla bys také pochopit, že jsem učil slib. Nevěřím v lásku. Důvěrnosti nemají být součástí mého

manželství. Vášně je třeba držet na uzdě. Ničí životy. Lidi.“

„Důvěrnosti nebyly součástí ani mého manželství.“ Zhluboka se nadechla. „V tom svazku vidím výhody spíše pro sebe než pro tebe.“

„Chci mít manželku, která bude strážkyní titulu, někoho, kdo dohlédne na chod mého domu a zvýší mé společenské postavení. Nepřeji si žádné zmatky. Žádné hašteření a spory. Chci mít klidný, tichý domov plný vzájemné úcty.“

„To je těžký úkol.“

„Chci, aby se mi díky titulu dařilo dobře. Ale mám spoustu přátel v nižším postavení. Jsou to opravdoví přátelé. Chci, aby se cítili přijímání jako ten nejbohatší aristokrat v Londýně. A rovněž chci, aby mě přijímala i nejvyšší společnost, dokonce i s mým dosavadním lékařským povoláním.“

„Nikdo by tě neměl kritizovat za to, že toužíš léčit druhé a nadále pracovat, i když je z tebe hrabě.“

„Spojit mé společenské funkce s mými dalšími povinnostmi je obtížné,“ povzdechl si Quinton. „S tím přívalem návštěv je nemožné pokračovat v poskytování lékařské péče tak, jak bych si přál. Moje manželka by se zúčastňovala společenských podniků a dodala mi postavení, jaké si jako svobodný muž nemohu dovolit. Muž, který navštěvuje nebezpečné čtvrti, může být snadno podezírán, že to dělá ze zjištěných důvodů, ale když má doma manželku a rodinu, je pravděpodobnější, že jeho motivy budou pochopeny správně.“

„Můj manžel měl doma ženu. Na chvíli.“ Zakoulela očima a potřásla hlavou. „Už jednou jsem se v lidech zle zklamala, ale nejvíc jsem se zlobila sama na sebe. Tedy ne že bych nebyla rozzlobená na svého manžela a jeho rodinu a připouštím že i na své rodiče... Jediný,

kdo unikl mému hněvu, byl majordom, který se mě snažil varovat,“ přiznala. „Pro svého syna chci klidný život.“

„Chápu. A já ti ho mohu poskytnout.“

„Nepochybuji však, že existuje mnoho žen, které by tě považovaly za skvělou partii.“

„A já nepochybuji, že mnoho žen považovalo za skvělou partii mého otce. A slyšel jsem, že mnoho mužů obdivovalo také moji matku. *Mnoho* však není vždy nutným předpokladem pro klidný život. Přeji si, aby v mém domě panoval takový klid jako v mém mládeneckém bytě. Přestěhoval jsem se do honosnějšího sídla a najednou jsem obléhán tolika příznivci, o jejichž existenci jsem neměl ani tušení. A musím jezdit na návštěvy svých starých přátel.“

Susanna se objala jednou rukou kolem pasu, opřela se o ni loktem druhé ruky, dlaní si podepřela bradu a jedním prstem si poklepávala okraj rtů.

„Nejsem hádává a prchlivá osoba, ale myslím, že je téměř nemožné, aby spolu dva lidé žijící pod jednou střechou neměli neshody.“

„A co tvoji rodiče?“

Zprvu neodpověděla.

„Často jsi je navštěvoval, když můj otec stonal. Spal jsi v domě a bděl u jeho lůžka.“

„Ano. Bylo to nejtišší místo, jaké jsem kdy zažil.“

„A moje sestry se také zastavily na návštěvu?“

„Ano. Ale nepochybně to byl nesmírně klidný dům.“

Pousmál se. „Tvé sestry měly obavu, zda otec netrpí zimou a zda není problémem průvan, a měly na to rozdílné názory.“

„A to je přesně to, co mám na mysli,“ řekla Susanna. „Rodiny se hašteří.“